

»Ta vendar ni pravi! Moj rešitelj bo prišel, on ima polovico moje lasne puščice in polovico moje ogrinjače za znamenje.« Ker pa mladeniča tako dolgo ni bilo in je mož le silil v kralja, postane nestrpen in pravi: »Jutri naj bo svatba!«

Princezinja gre otožna po mestnih ulicah ter išče in išče svojega rešitelja. Prav tistega dne pride nosilnica in princezinja opazi v mladeničevi roki polovico svoje ogrinjače. Vsa vesela ga odvede k svojemu očetu. Pokazati je moral polovico lasne puščice, ki se je popolnoma prilegala drugi polovici, in sedaj je tudi kralj veroval, da je pravi. Lažnivega ženina so kaznovali, nato so pa praznovali svatbo. Potem sta živela oba še dolgo srečno in zadovoljno.

JANKO LEBAN:

Darilo.

ako se je Glažarjev Tine veselil velikonočnih počitnic! Ali mu bomo zamerili? Nikakor! Šolal se je v bližnjem mestecu in odlikoval se je v šoli in zunaj šole kakor vrl učenec. Velikonočnih počitnic se je pa veselil posebno za to, ker je vedel, da ga doma čakajo pirhi, in še kakšni pirhi! Pri Glažarjevih so znali »pisati« pirhe, da niso nič zaostajali za belokranjskimi, ki ste o njih gotovo že čitali v časopisih. Pa vesel je bil Glažarjev Tine tudi zato, ker se je

za nekaj časa mogel otresti šolskega prahu ter kreniti v pomlajajočo se naravno naravnost proti domu! Ali si pa morete misliti večjega veselja, kakor ubrati pot pod noge med brstečimi drevesi, med krasnim, vonjajočim cvetjem in milim gostolenjem pestrobojnih ptičev! In vrhu tega še zavest: V žepu imam izborno »šolsko naznailo« in kako veselje me čaka doma v družbi vdanih prijateljev! Kako bodo tam za cerkvijo »sekali« pirhe! Ni čuda, da je cele tedne prejštel, kdaj pojde domov!

Ali letos bi ga bilo upanje na veselo sekanje pirhov skoro varalo. Poslušajte, kako se je to zgodilo!

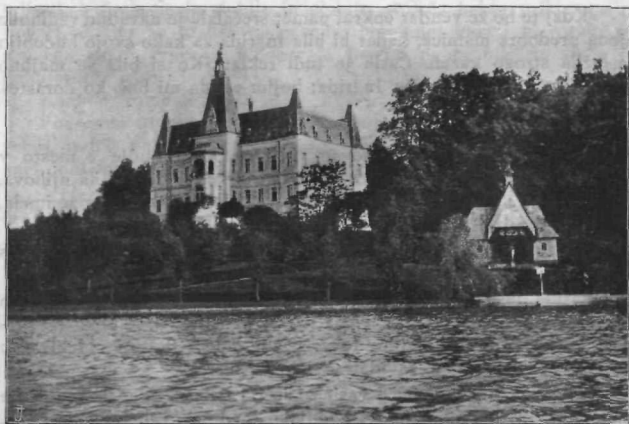
Glažarjev Tine je doma skrbno čuval svoje kure. Pridno jih je pital in vselej, preden je zvečer odhajal spat, je tudi pogledal, če je hlev, ki so v njem spale kure, dobro zaprt. Toda vkljub njegovi skrbi, so nekega večera ostala hlevna vrata odprta! Lisica pa se je klatila blizu hiše, ki ni stala daleč od gozda. Prekanjena rjavka je zavohala,

da bi se tu dobil zanjo dober prigrizek. Zvito in neopaženo se prihuli do odprtega hleva. Gotovo bi bila pomorila vse kure, da se ni nekaj posebnega prigodilo. Domači petelin se je namreč bil ta večer malo zamudil in se je uprav spustil na stopnice, ki so držale v kurnik, ko zagleda bližajočo se lisico tihotapko! Petelin začne vpiti na vse pretege. To zbudi tudi domačega psa Azorja, ki je spal v pasji hišici pod stopnicami. Takoj srdito plane vun ter se zakadi proti lisici. Toda ta jo je še pravočasno srečno odkurila tako hitro, da ji je rep vihral po zraku. Petelin se ji je smejal ter je še dolgo kikirikal na stopnicah.

Da nista domača prijatelja — petelin in pes — skrbno čuvala, bila bi se lisica vtihotapila v hlev in kure pomorila; Glažarjev Tine pa bi bil letos brez pirhov, kar bi mu grenilo velikonočne praznike.

Ko je minilo velikonočno veselje, se je Glažarjev Tine spomnil tudi obeh zvestih čuvajev. Petelinu je natrosil celo košarico zrnja, a Azorju je podaril polovico klobase, ki si jo je prihranil pri kosilu. Azor je bil tega tako vesel, da je njegov »hov, hov!« daleč odmeval, a z repom je zadovoljno mahljal. Petelin se pa zrnja ni lotil prej, dokler ni sklical svoje pernate družine, da se z njim udeleži obeda.

KRALJEV DVOREC NA BLEDU